

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg fæstede mig ved det, finansministeren sagde om den ekstraordinære indsats, der kræves, og tænkte på: hvad er det egentlig for nogle mennesker, der kræves en ekstraordinær indsats af? I pausen her har jeg haft en telefonopringning fra en langtidsledig 50-årig kvinde. Hun har haft to jobtilbud, og hun har hørt om alt det, der nu skal ske med uddannelse, og at hvis man ikke får noget job, så skal man ned på 70 pct., og så skal man ned på 55 pct. Sådan fremtræder det jo, uanset hvad de radikale siger om, at det ikke bliver virkelighed.

Jeg vil godt spørge, hvad finansministeren mener om den ekstraordinære indsats, den kvinde skal gøre for at rette landet op, og jeg vil godt spørge, hvad det er, man har tænkt sig med de mennesker. Hvad er det for noget at tale om, at der ikke er et Overdanmark og et Underdanmark, når vi, som har forbindelse med det, hr. Svend Auken kaldte Underdanmark, hver dag bliver ringet op af mennesker, som er meget ængstelige for, hvordan det skal gå dem, og hvordan det skal gå deres børn under denne regering? Hvad er det for en ekstraordinær indsats, der kræves, andet end at disse mennesker må finde sig i, at de resten af deres liv skal være mere end undermennesker, nærmest underundermennesker?

Svend Auken (S):

Finansministeren, som jeg siger tak for at han ville svare ordførerne, mente, at det var ren demagogi, når man talte om, at der var dybe skel i den danske befolkning, når man talte om, at der var et Over- og et Underdanmark. For nu ikke at holde sig alene til det filosofiske, men dykke ned i realiteterne, lad os så tage udgangspunkt i den konkrete økonomiske virkelighed, som afspejles i de tal, vi bl.a. diskuterer i forbindelse med finansloven.

Ifølge regeringens egen finansredegørelse, ifølge vismændene, er der sket en vækst i det private forbrug i det sidste år på 3 pct., og det har været en kraftig drivende faktor for konjunkturopsvinget i Danmark. Der er også sket en kraftig vækst i den del af forbruget, der ikke produceres her i landet, men kommer fra udlandet. Når den samlede import er

steget med 18 pct., er importen af forbrugsvarer steget med 23 pct. de første ni måneder i år i forhold til de første ni måneder sidste år, og importen af personbiler er steget med 32 pct.

Jeg er overbevist om, at finansministeren vil sige: det er da positivt. Men når man så spørger: hvem er det, der har haft råd til at sætte sit forbrug op med 3 pct.? Hvem er det, der har øget sit importerede forbrug med 23 pct.? Hvem er det, der har forbrugt 32 pct. flere personbiler? – ja, så kan finansministeren umuligt svare, at det er hele den danske befolkning. Af den samme finansredegørelse fremgår det, at den gennemsnitlige LO-arbejder har haft et fald i sin realløn efter skat på knap 2 pct. Det er et gennemsnit, der dækker over meget store individuelle variationer. Nogle lønmodtagere har haft et betydelig større fald.

Når vi så ser på dem, der ikke er i beskæftigelse, de arbejdsløse, pensionisterne, dem, der er på bistandshjælp, osv., så ved finansministeren – det har han selv gennemført, og det var det, han roste sig af heroppe – at disse grupper, i hvert fald dagpengemodtagerne, ingen regulering får, hverken i 1983 eller i 1984 eller i 1985. Det vil altså sige, at deres indkomst ligger fast; de får ikke engang mulighed for at bevare deres hidtidige forbrug, endsiges øge det. Nej, deres forbrug er faldet med 18 pct.

Til trods for at disse meget store grupper er gået direkte ned i levestandard, er det samlede private forbrug alligevel vokset med 3 pct., og den dyre del af forbruget er steget endnu kraftigere. Finansministeren kan slet ikke forstå, hvad man taler om, når man taler om Overdanmark og Underdanmark.

Hvis vi tager det på det psykologiske plan og ikke længere trætter finansministeren med alle disse ubehagelige talmæssige kendsgerninger, så tror jeg, det er rigtigt, at man kan møde mennesker i dette land – fru Ingerlise Koefoed fortalte om én samtale, hun har haft, jeg kan vidne om tilsvarende samtaler, og mange andre formentlig med mig – der føler, at grundlaget under deres eksistens er ved at skride, og som ikke kan forstå, at man i en økonomisk opgangstid ikke har råd til at rette op på deres situation.

Men jeg har mødt andre, der har et andet indtryk, og jeg er overbevist om, at finansministeren har mødt betydelig flere, end jeg